

Sombra do meu asombro

Marica Campo

O QUE VÍAS NO ESPELLO

Daquelas que cantan as pombas e as frores ...
Rosalía

Ouh rosa, Rosalía, ao outro lado, un nome orballando palabras na fervenza das horas para dicir o abraio do que vías no espello: Estadea de escravas, toda a noite no rostro, todo o mundo nas costas, collidas na arañeira de paixóns e velenos no amor que inventaron.

Oh rosa, Rosalía, a ser alén dos mortos por fin dona de ti, do lume das avoas e das nais e das fillas por séculos infindos. Por séculos e séculos de mulleres sen nome, e tamén sen palabra, que verteron carraxe no teu cuspe e un berro no teu berro acedísimo.

Oh rosa, Rosalía, que o lume das avoas e das nais e das fillas, o que xa está contigo, sexa sempre connosco, desbote a negra sombra, asombre a noite negra da xeira desigual, do pago desigual, da vontade cativa.

E que voen as pombas e que murchen as flores: Somos donas de nós para sermos mulleres.

VELAÍ A MULLER

*Mais ve que o meu corazón
é unha rosa de cen follas.*
Rosalía

Velaí a muller que baila soa no cavorco da noite: Verte entre os pés a rosa de cen follas como unha chuva maina desfollada, e ondas dun mar de cinsa van e veñen nas praias da cintura. Velaí a muller que canta soa nos oídos do vento: A gorxa ensanguentada e o alarido, o salmo e o murmuro e o salouco, o eco e o silencio, o tanxer dunha cítara sen cordas.

Velaí a muller que vai ao porto e chama polos barcos: Veñen coa proa rota no horizonte, chegan coa treboada nas enxarcias, ela sempre vixía e pon velas de soños polos mastros.

Velaí a muller que está parindo un país coa palabra:

Nai en verbo de amor a encherlle a boca que ten leite de seu para crialo, terra ou Rosalía, clara estirpe de nós cara ao futuro.

HAI UNHA MOITEDUME

*"... i alí onde o corvo pousa
soia enterrada está".*
Rosalía

Tecías, tecelá, señora Rosalía, fíos de sombra para o teu asombro nun ritual sen pombas e sen flores, igual que un suicidio.

Pendurabas da lúa, como un cadro tristísimo, a canseira dos días, todo o abraio de ser, toda a carraxe de vivir nun país deshabitado polos seus moradores hora a hora.

Soa diante do espello, eras ti e eras todas a recontar moedas de desgracia ou doas dun tesouro envelenado e falso.

*Camiño do areal... e ninguén te esperaba,
botoute fóra o mar...*

Mais somos multitude cegada pola luz da *Negra Sombra* a salmodiar un nome: R o s a l í a.

LENDO A ROSALÍA

Se desangro o delirio no viño da palabra vés da idade distante, toda a morte vadeas. Apartando sudarios e fitas e coroas acodes ao meu porto e eu teño sobre a mesa a vida que nos deches: *Follas Novas, Cantares*, o teu sangue ancorado nesta beira da ausencia.

Chegas, falas e acendes a candeia de novo, alentás ao meu lado, dásme luz a mancheas e tamén me dás sombra, e tamén me dás medo e unha dor que me abrangue e me afoga e me medra.

E sinto que te quero, que es da miña casa, miña nai, miña amiga, a miña compañeira. E dóiome de ti e quero acalentarte, pero xa te me vas para baixo da pedra.

Non acho crisantemos para enganar a morte cando cala a túa voz ferida de camelias.

(1996)